Poste Restante ★

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 2 1976

NÄR SKÖNHETEN KOM TILL BYN

Så var åtminstone inte nils Johan Einar Ferlin där.

— Lille Bror Söderlund.

1338-1-32

20/2-43.

I sitt exemplar av "När skönheten kom till byn" har Tore Lagergren, en av Nils Ferlins goda vänner under kriget fått den här dedikationen. Värnpliktige 1338—1—32 Lille Bror Söderlund ingick 1943 tillsammans med Tore Lagergren i beredskapens "Nöjesdetalj" med förläggning på Skeppsholmen.

Omslagsbilden: foto *Manfred Wiese.* Ur Norrtelje Tidning—Roslagens Tidnings arkiv.

KÄRA POESIVÄN

jag sitter just nu nere i mitt milt regnomsusade Fridhem på randen av det småländska höglandet och tänker på livet. Jag antar att du också gör det en och annan gång. Det är det värt.

Till livet hör att välja. En del val är ju lätta att göra, inför andra står vi fulla av villrådighet och tvekan. Ibland gäller det — som just nu när jag skriver det här — att välja det parti jag ska rösta på, ibland vilken människa jag ska välja att leva mitt liv med, ibland om det är lakritsbåtar eller syrliga karameller jag ska köpa.

Men ett val kan du göra utan ringaste tvekan och det är att som en vän på din livsväg välja poesin. När du väljer poesin — och det gör du ju varje gång du betalar medlemsavgiften till vår kära förening — väljer du det medmänskliga i stället för det omänskliga, innerligheten i stället för ytlighetens sken, det mångskiftande i stället för den burdusa förenklingen, känslans rörliga liv i stället för förstelning och stillastående.

Det är verkligen inga dåliga val.

Därför är det också i högsta grad värt att hålla liv i vår förening.

Tack vare dig och dina kamrater lever den också ett starkt och medlemsrikt liv, tack vare er kan vi dela ut vårt fina Ferlinpris. När du läser det här vet du kanske redan att det i år gått till Elsa Grave, en poet full av taggar, uppror och vrede över livets villkor, men också av innerlighet, medkänsla och kärlek till livet och människorna.

Med poetisk hälsning och önskan om ett gott och starkt liv

Sandra Key Grave

1976 års Ferlin-stipendiat
ELSA GRAVE

Bör man lyckönska stipendiaten eller nämnden när Elsa Grave nu har fått Ferlinpriset?

Säkert är i varje fall att det inte kunde hamna hos någon mera värdig. Efter de senaste årens stora manfall bland våra yppersta lyriker kan ingen göra Elsa Grave rangen stridig som den främsta nu levande näst Harry Martinson.

När var det man först upptäckte att hon hade det formatet? När var det hon nådde upp till det?

Hon debuterade på 40-talet. Att hon var begåvad såg man från första stund. De första samlingarna gav intryck av en säker, beräknande artist, lika kylig som de guldfiskar och grodor hon skrev så fantasifullt graciöst om. Verserna spände förväntningar, förväntningar på förvandlingar: vad skulle ske den dagen det hettade till i dessa konstförfarna fingrar?

Och om den där kyligheten någonsin var annat än en synvilla av läsaren — nog kom förvandlingen! Det hettade till av en ilska, mycket för oförskräckt från för att kunna kallas vrede. Det graciösa tätnade och breddades till groteskt. De behagfulla guldfiskarna förbyttes i borstiga svin. Den fantasifulla arabeskvärlden blev till ett ännu mera fantasifullt helvete.

Och under allt detta bara växte säkerheten. Efterhand omspände den allt. Elsa Grave har blivit till skalden som är hemma överallt — man frestas att säga: är trygg överallt, om så i helvetet, om så i världskatastrofen.

Trygg därför att hon är hemtam överallt. Ingenting kan överraska henne. Och därför överraskar varje rad av henne läsaren. För Elsa Grave är det alldeles naturligt att en knähund eller en kaffepetter står direkt i en ödslig astronomisk rymd och att sagans troll och gastar vandrar omkring i snabbköpet. Vid ett alldeles vanligt trafikljus ser hon människorna som ett hav, böljande efter signalerna som efter gröna vindar och röda stjärnor — och skymningens skuggor blir till grå hästar — det är Uppenbarelsebokens företrädare för den yttersta, stora förödelsen som rusar fram som grå dödsänglar i gatukorsningen där du och jag och hundratals som vi cirkulerar.

Också de katastrofer som de fyrbenta grå dödsänglarna varslar om överraskar henne mindre än andra därför att de stämmer med den värld som är hennes. När hon talar om folkutrotningar, om massvält, om bortfrätta djungler, om hotande kärnkraftskatastrofer är det aldrig, som det kan verka hos många andra, av pliktskyldigt tvång eller påbud från dagens mod. Vad ligger närmare till hands att tala om för henne, när komiska katastrofer för henne är lika naturliga som en tidning eller ett frimärke?

Harry Martinson har i Aniara givit en klassisk gestalt åt det mänskligas vanmakt och undergång genom de blinda, omänskliga makter som just människan frambesvurit: rymdskeppets lilla utrymme för det levande på meningslös färd ställs mot de döda och tomma rymderna utan slut omkring det. Hade Elsa Grave skrivit Aniara, skulle rymdskeppet aldrig ha behövt lämna jorden. Hos henne finns inte en vrå som är avspärrad från rymdernas omätbarhet och fasa, inte en rymd där det inte plötsligt kan uppträda en bortdaltad mops eller ett barn med förvridna

hungerlemmar. När en frostbiten vårknopp faller sönder, faller den sönder i "sorger stora som städer" — eller varför inte som jordklot?

Så tycks Elsa Grave aldrig se sig som innestängd. Men hon har skrivit vilda, gripande klagosånger om utestängdhet: hon är en varg i natten därutanför. Därför att hon bär på en hemlös ömhet och på en stor, vild vrede att hon skall vara utanför och måste se ömhetens små blåa blommor förtäras i blodsörjan kring vargkulan. Aldrig blir hennes dikt så het, så levande, så gripande som när hon uppträder som den utestängda vargen, besatt inte så mycket av törst efter andras ömhet som av törst efter undret att hennes egen ömhet äntligen skall få lov att vara ömhet och tas emot som ömhet.

Alla dessa grymma visioner av barn som bränns upp åt Molok, av utsvultna som kvävs i sitt ådernät medan de fetas hud hänger i säckar kring kroppen, av utbrända döda landskap, av trasiga mödrar som hänger i taggtråd, av barn och mödrar som kör tänder och klor i varandra — de spirar ur den vreden, som spirar ur den ömheten. En ömhet som är lika gränslös som den är hemlös.

Liksom de två generationssystrarna Ann-Margret Dahlquist-Ljungberg och Tove Jansson har Elsa Grave skapat sin egen, särpräglade värld. Och liksom de har hon uttryckt den också i bildande konst. Skall man tolka det så att kvinnan som diktar måste bygga upp från grunden för att ha ett alternativ till det synsätt som är präglat av det vedertagna manliga? I så fall har dessa tre, och Elsa Grave kanske främst, gjort en stor konstnärlig vinst av ett hinder som de måste besegra.

Är det kanske därför att hon så fått rasera och bygga upp som hon så hänger sig åt förvandlingar? Det pågår ständigt förvandlingar hos henne. En natt kan hon bli sin egen matta, eller var det en dröm? Dröm eller inte dröm — den fortsätter tills "golvet var ingenting/ bara ett svart moln/ och natten blev ingenting/ bara ett svart moln/ och jag var någonting/ ett svart moln/ där min barndoms tänder/ lyste grinigt".

Häxdans

Allt utom några bitska gamla mjölktänder är svarta moln. I kraft av de gamla mjölktändernas bitskhet uppstår allt ur de molnen.

Viveka Heyman

Två dikter

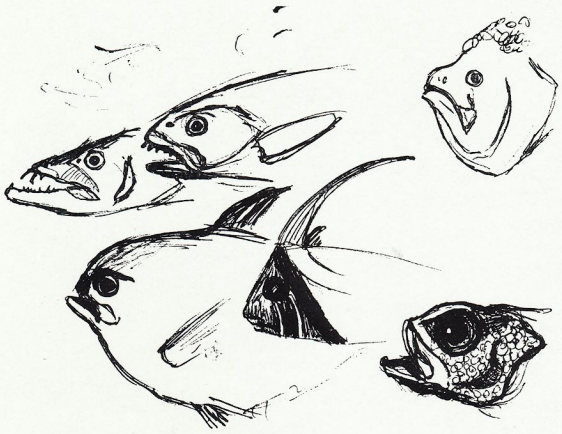

Rusningstid

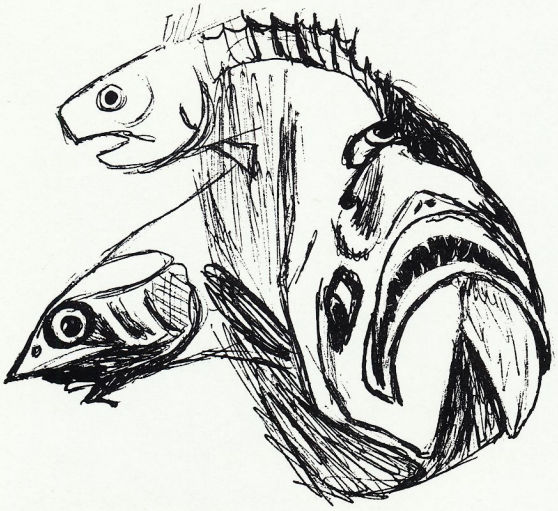

Grönländsk hälleflundra

Dikten "Rusningstid" är inte tidigare publicerad. Det är inte heller Elsa Graves teckningar på dessa sidor.

RUSNINGSTID

Det är hög tid
det är rusningstid
tiden rusar mot havet
fiskarna jagar
i människokläder
sjunker som stenar av tystnad
ner genom trafikbrusets
svallande gator
översvämmade av fisk
fisk från haven
fisk från luften
kloakerna
vattenledningarna
det svallar
överallt där en droppe tystnad
kan tränga sig in
och besegras

I de stora vattnen besegras
de vackraste dropparna
i avgrunder av tidlöst gift
giftvågorna lallar
i trafikbruset
om en stillhet utan vägar
som en längtan mellan stjärnor
bortom trafikljusens röda bromsar
i svallande röda floder
rusningstidens röda vågor
bleknar in
i en väglös natt
fiskarnas ändlösa natt
uppsugen i trafikbruset
svajande
som en dödligt berusad
solnedgång

av ELSA GRAVE

SISTA SOMMAREN

En kväll
är sista sommaren
på jorden
värmen roterar
som svart rök
över glödande ljungfält
som mörka bubblor
slår näckrosor ut
över vattenytan
och tre svarta ringar bildas
som vägar
kring en sjunken värld

Solen surrar som en humla
vit som ett snöklot
smälter den samman
med sommaren
till ett hav
av genomskinligt mörker

Som ett moln
av vintergator
blåser nu tomrummet
ut över ljusårens vintrar
roterar
som sånglig spiraltrappa
mellan avstånd
ljudande med tunna ekon
från fallande ishav
och långt nere
på en vit bricka
rusar ett lokomotiv
med brinnande lyktor

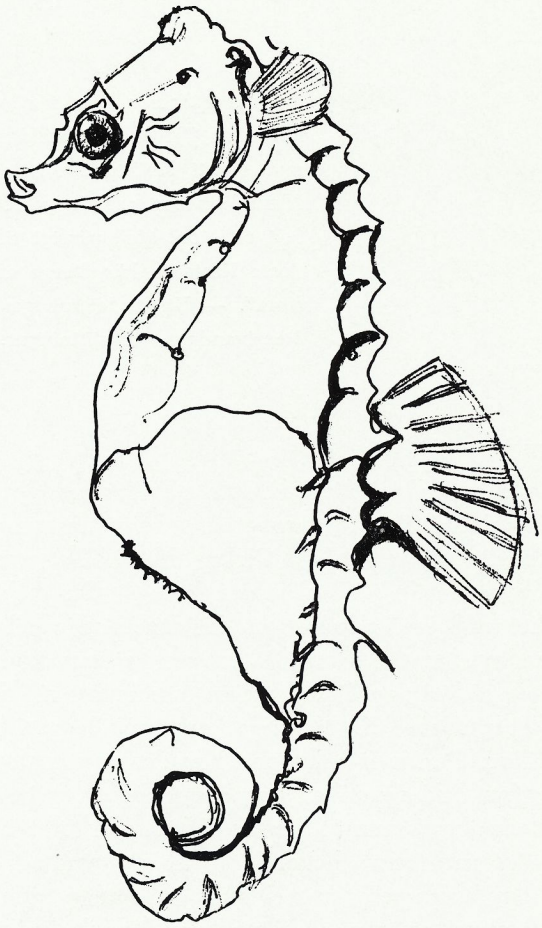

Lugn sjöhäst

Skärrad sjöhäst

Ferlinvisorna tar form

av Gunnar Turesson

Gunnar Turesson har för någon vecka sedan utkommit med minnesboken "Visor och skaldeminnen" (LT:s förlag), där han har mycket att berätta om Nils Ferlin inte minst från de tidigare Klara-åren och ger sin personliga syn på samarbetet kring visa, text och ton. Med vänligt tillstånd av författare och förlag kan Poste Restante här återge avsnitt ur kapitlet "Ferlinvisorna tar form". — Utrymmet medger tyvärr varken oavkortad text eller återgivande av tonsättningar.

— — —

Från radiostudion i Karlstads Teater hade jag mitt första radioprogram med mina egna tonsättningar till Nils Ferlins dikter. Det var En valsmelodi, Den excentriske lorden och Ett träd. Jag hade läst om dåtidens studio och radion var vid denna tid en verklig sensation och nyhet. Jag förlade mina övningar i mors klädgarderob bland tunga kappor, pälsar och filtar. Den kyliga lampan låtsades vara mikrofon och akustiken var obefintlig. När jag kom till provning till radio fick jag beröm för min varsamma behandling av mikrofonen. Som första program valde jag att sjunga egna kompositioner av modern värmländsk lyrik med flera dikter av Nils Ferlin. Detta var i februari 1932. Tidigare hade jag tillskrivit skalden och frågat om jag fick tonsätta och sjunga hans verk i radio. Svaret kom omgående på ett vykort kortfattat och karaktäristiskt för Nils Ferlin: "Sjung för fan." Efteråt på hösten då jag träffade Nils berättade han att det hade glatt honom obeskrivligt att bli sjungen i radio första gången av mig. "Ja", sa Nils, "jag var beredd att begå hemfridsbrott och bryta mig in hos någon som hade radio". Han ägde tydligen ingen radio just då. Men han hade bekanta som lät honom lyssna.

Ivar Lo-Johansson inbjöd mig 1932 att komma till Stockholm för att intagas i de unga konstnärernas krets, där Nils Ferlin, Erik Asklund och Harry Martinson då framträdde som unga lovande författare. Vid ett kamratligt party i Ivar Lo's författarlya i Götgatsbacken (det gamla Kristina-palatset) träffade jag Nils Ferlin första gången. Den käcke och magre Nils hade den personliga stil som jag väntat mig. Vi blev omedelbart de bästa vänner. Han bad mej följa med hem och träffa modern. De bodde tillsammans i en liten tvårummare på Rörstrandsgatan inne på gården. Nils blev mycket högtidlig och presenterade henne med orden: "Detta är min mor, Elin Nathalia". Den förtjusande gamla damen var synnerligen beläst och höll levande kontakt med litteraturen. På väggen hängde släktporträttet av farfar, gamle prosten.

Nils Ferlins mor var änka och Nils betraktade sig som "sin moders ende son". Kanske svårhanterlig för den som inte förstod hans ömma hud för tistel och tagg. Familjen hade flera medlemmar men de trevliga systrarna kom jag endast hastigt att träffa. Tiderna var hårda för Nils, som nu försökte sig som författare, men ofta skrev beställda schlagertexter för grammofonbolagen. Han trummade blindtexter ideligen, sådana på rim om "violer och fioler". Genom sin svåger hade han en gång fått en beställning på verser för vykort, som ett förlag i Nürnberg framställde. Det var små karamellrim passande glittrande julkort, nyårskort och påskkort. Det blev en

ansenlig packe som sändes iväg och pengar kom i retur. Detta berättar jag enbart för att belysa den stämning som vilade över kulturstaden Stockholm. Tiderna var mycket hårda. Tant Elin Nathalia var orolig för sin son och bad mig hålla en skyddande hand över hans krångliga livsväg. Då jag anmodade Nils att inte nöta bort sin talang på småskriverier utan samla sig till en större uppgift som skald, biktade han sig med avväpnande charm i "Vackra ord":

Jag har sänt ett paket med vackra ord till
Nürnbergs stora stad.
Det är kloka ord, det är gyllene ord och de
kostar en mark per rad.

De kommer zurück i fagert tryck och ni hittar
dem här och där
vid jul och påsk i närmsta kiosk och i
närmsta cigarraffär.

Det är dikter om lycka och sol och sång och
sånt som folk vill ha,
och för samvetets frid må jag fästa mig vid
att beställaren finner dem bra.

Dessa dåliga ord! — ihåliga ord! som jag
bringat till Nürnbergs stad:
kanske lättas min skuld om för blomma och
guld en sjuk liten flicka blir glad?

För en grå gammal gumma i Lobackaryd och
en hälsning fjärran från
drar jag gärna åt sidan min clownattityd
och går hem till mej själv med mitt hån.

Och sen sitter jag där i min nobla misär och
beser i mitt tidningsblad
hur det ena är så och det andra är så — och
stor är Nürnbergs stad

Med sin mor delade Nils Ferlin ett stort intresse för Dan Andersson och Fröding. Han fullständigt sög upp alla uppgifter och minnen av min svåger. Nils började ana att om vi båda lyckades att förena sång och ord till kongeniala visor så skulle även vi skapa oss en framgång alldeles som Dan Anderssons popularitet.

Men plötsligt en kväll då vi passerade Alebys antikvariat på Klarabergsgatan stannade Nils till med en stelnad min. Där låg hans första diktsamling. Hans egen En döddansares visor, realiserad. Bitterheten tog totalt överhand och han började berätta om innehållet i Bonniers första meddelande om "att de hade antagit hans *lilla diktsamling*".

"Där ser du", sa Nils, "jag är bara den där lilleputt som de inte räknar med. Men vänta bara, en Gulliver ska komma och sopa bort den där överklassen". Den dikten inleder Barfotabarn:

Vi ser en liten lilleputt från lilleputtars land
ifrån lilleputtars land.

Så sorgsen och så länge har han vankat
här på strand . . .

Om kvällarna deltog vi flitigt i litterära och politiska diskussioner på gamla Klara folkets hus. Det var intensiva aftnar. Redaktör Emil Manus som var förtrogen vän till Nils tog in dikter av honom i tidningen Brand. Och i kretsen fanns bl.a. Carl Emil Englund och en rad andra fina skalder.

En kväll var vi på Clarté och Nils skrev efteråt sin niddikt om "dessa de mycket fattiga", som han själv med sin anarkistiska attityd var talesman för. En kväll var vi på Filadelfia och åhörde Sven Lidman och Levi Pethrus, vilka Nils hade djupsinniga tankeutbyten med. En annan kväll hamnade vi på dåvarande Vinterpalatset och avnjöt stora dragspelstävlingar. Nils hade försänkningar bland dragspelsmästarna, som favorit tyckte jag mig märka lilla söta Bångbro-Stina med sin korta lugg. Henne måste vi gå och höra på och se hur hon klarade sig mot de fingerfärdiga mästarna. Det var inte alls ovanligt att där spelades Rossini och andra klassiker. Troligen var det rytmen i dragspelet som fängslade Nils. Jag hade sällan någon större behållning av dessa evenemang. Men roligt var det.

Efteråt på kvällen kunde vi hamna på den närbelägna krogen Pilen och analysera vad vi hade hört. Kvällskaffet drack vi alltid på Café Cosmopolite på Vasagatan. Det var själva stamkaféet där Nils hade alla sina kontakter sammankopplade. Detta idylliska kafé som

gått till litteraturhistorien som trettiotalets stamlokus var mycket trivsamt. De två servitriser som vi titulerade systrar var mycket förstående för oss. Efter mina två första visaftnar i Stockholm dels med Dan Anderssonaftonen på Borgarskolan och veckan senare med modern dåtida svensk lyrik av Nils Ferlin, Harry Martinson, Ivar Lo-Johansson på klassiska Victoriasalen, samlades vi regelbundet på Café Cosmopolite och hyrde lokalen under själva Vasagatan till vår egen kabarélokal.

Det skulle ta stor plats att räkna upp alla besökarna runt borden kring Ferlin och mig dessa aftnar. Nämnas kan Jan Fridegård, Josef Kjellgren, Carl Emil Englund, Vilhelm Moberg, Ivar Lo-Johansson, Harry Martinson, Rudolf Värnlund, Artur Lundkvist. Erik Asplund har litterärt skildrat stämningar från kaféet. X-et var ofta där och andra målare och tecknare. Skådespelare och tidningsfolk trängdes där.

Under åren 1932—1936 pågick vår intensiva dagliga samvaro kring Cosmopolite. 1936 stängdes kaféet och vännerna skingrades. Emil Manus led av undernäring och dog plötsligt av sviterna vilket gjorde oss bestörta.

1945 skrev jag en visa om det lilla kaféet, som var så litet att vi kallade det Cosmopo*lite* café. Visan tillägnade jag Nils Ferlin:

CAFÉ COSMOPOLITE
ELLER COSMOPOLITE CAFÉ

Ett litet café i ett Klarakvarter
jag ägnar en egen ballad.
En jordglob i fönstret i minnet jag ser,
samt flaggor i vänlig parad.
På skyltfönstret läste man Cosmopolite
å gästen var vänlig och glad
å billigt var kaffet och även kredit
beviljades oss som gick dit.

Ja redan i dörren så kunde man se
konstnärernas eget café.
Ferlin läste dikter och X:et breve
han skissade upp en croquis
Å Manus, bohemen, som ofta va' me
han gjorde en stillsam entré.
Ja, dä va någe visst, ja, ja' säger väl de'
över Cosmopolite café.

All världens problem vi löste en gång
på Cosmopolite café.
Där kunde man lära av Storstadens sång
att hårdaste hjärta kan le.
Å sitter man ensam på tåg och kupé
man minns Cosmopolite café.
Ej underligt då om ni alla rycks me'
i min visa om detta café.

Ja, allt detta hände nå'n gång trettiotre (1933)
på Cosmopolite cafe.
Vår skara blev sedan en Societet
à la Cosmopolite café.
Se'n stängdes ju dörren
å skylten togs ner
Då grät Cosmopolite café.
Men kvar lever minnet för oss som va' me
på Cosmopolite café.

———

Denna tid beskrev Carl Emil Englund då han blev ombedd att berätta om oss för en grammofonskivas baksida.

"Den stimulerande och entusiastiske kompositören och vissångaren Gunnar Turesson har varit tyst i många år, nu har han glädjande nog kommit tillbaka. Att åter få höra honom sjunga sina melodiska visor är att förflytta sig själv trettio år tillbaka i tiden — till den tid då Nils Ferlin steppade aftonens eller rättare sagt nattens visa och dikt medan Gunnar Turesson höjde glaset, tittade sig omkring och nynnade fram en ny melodi till den nykomponerade texten. På den beundrande lyssnaren verkade det som om text och melodi ingick blodsband, svor en brödraed om evig

trohet och helt ansvarslöst rullade fram i ett elegant ekipage dragen av arton hästar, tretton vita och fem svarta, med manen ringlande i storm mot himlen. Ibland föreföll det som om orden kom på fjärilsvingar svävande fram ur det tomma intet, allt medan melodien växte fram fulltonig, stannade till av stum förundran, satte sig ner och lyssnade för att sedan långsamt sumla efter i det späda vinddraget. Det var odefinierbara stunder som knappast var av denna världen.

Men efter den spontana tillblivelsen kom ett långvarigt och intensivt arbete — varken Nils Ferlin eller Gunnar Turesson var någon nonchalant slarver som lämnade ifrån sig halvgjorda skapelser till en väntande menighet. Varje stavelse, varje tonvåg, varje nottecken smakades av med fingertopparna och tungspetsen, vägdes på guldvåg, föll åter ned i smältdegeln, fiskades upp på nytt, fick ett annorlunda skimmer, en ny dimension, en ny mjukhet, en innerligare intensitet —. De båda bröderna var allvarligt syftande konstnärer som aldrig nöjde sig med något mindre än det som var bättre än det bästa. Ett förhållande som alla intresserade kan förvissa sig själva om genom att lyssna till deras verk." (Carl Emil Englund 4/3 1963).

Nåväl, detta kom aldrig att stå på grammofonskivan.

Denna tid umgicks vi flitigt med Eva och Carl Emil Englund. Det var otaliga trivsamma höglitterära kvällar vi tillbragte tillsammans. Särskilt minns jag vår förtjusning i att högläsa Edgar Lee Masters Spoon River. Englund läste egna nya verkligt moderna dikter, han var en av de tidiga modernisterna och den finaste.

Nils Ferlin hade som skådespelare skolat sin röst och vinnlade sig grundligt att läsa sina dikter fulländat. Det var ett sant nöje att märka med vilken känsla han vägde språkets klangvalörer så att dikten även vokalt blev suggestiv. Vi arbetade nu helhjärtat både Nils och jag med att skapa litterära visor och Nils var nöjd om han kunde skapa ett tiotal bebestående diktverk som blev klassiska.

— — —

Efter 1936 märkte jag att flera av hans nya "bröder" trodde att spriten var bästa kontaktmedlet med skaldebrodern. Han såg tröttare ut på senare år och jag såg med viss oro på hans alkoholvanor. Han trodde själv att han hade en järnfysik men för ett bohemliv i Stockholms undre värld stoppar ingen. Detta insåg så småningom Nils Ferlin och han ringde mig sporadiskt och utbytte tankar. Han hade ett stort behov av sina gamla vänner från Cosmopolite. Han var mycket mycket modersbunden då vi träffades första åren. Varje kväll då han kom hem stod en smörgås och en pilsner och väntade på hans natduksbord.

Vid denna tid florerade som PR bland kända politiker och konstnärer att skapa myter och färgstarka historier kring sina namn. Det var något som spred sig med vindens hastighet inom vida kretsar. Dan Andersson hade efterlämnat en flora av historier kring sitt namn. De flesta mer eller mindre uppdiktade av folk som endast tillfälligt träffat honom. Kring Bellman florerade ännu på 1930-talet sådana anekdoter (och en ny sådan våg bland minderåriga 1974). Nils Ferlin var inte den som glömde bort att göra intryck på sin omgivning. Ofta på ett sympatiskt ibland på ett excentriskt eller mera chockerande sätt.

Ett idylliskt julminne kan jag återge hemma hos Elin Svenssons Teaterelevskola i Klara. I början av vår bekantskap ville Ferlin gärna sammanföra mig med sin teatermiljö och särskilt Elin Svensson som hade betytt så mycket för hans skådespelarframgång med sin fina talundervisning, vilket senare betydde så mycket för hans diktläsning. Det var strax efter jul som vi blev hembjudna till julgransskakning tillsammans med skådespelarkolleger till Nils. Den älskvärda damen som var ytterst belevad och öm vårdarinna av svenska språkets ans och rytm hade som avslutning på den lilla julfesten anordnat en julgransskakning, vilket jag tyckte mig ha växt ifrån vid den tiden.

Vi fick vardera en liten lott och skulle innan vi kastade ut granen på bakgården behålla de föremål som motsvarade lottnumren. Då dörren slogs upp till det allra heligaste stod en välpyntad gran fylld med små flaskor och buteljer av konjak, likörer och punsch. De glittrade i olika färger från ljusen och vi strålade ikapp med klenoderna som lotterna utföllo på. Det var en julgransskakning värd att minnas.

På hemvägen den kvällen sjöng Ferlin en liten ramsa så det ekade i gränderna. "Nog hjälper Gud en värmlänning fram. Hej fallerihejfallera . . ." Det var inte ofta man hörde honom sjunga. Allt sedan han i Filipstad hade sjungit Värmlandsvisan 1922 och blivit tagen av polisen för oljud, ville han ogärna utmana ordningens väktare med högljudd sång.

I fingerkrok och armbrytning ville Nils vara den främste. I slagsmål såg jag honom ofta invecklad. Jag såg honom angripa kvinnofridstörare på nattkröken. Såg han att jag blev trakasserad av någon skum individ så smällde det omedelbart. Han var min beskyddare. Icke ett hår fick krökas på mitt huvud. För honom var jag sångarbarnet Gunnar (Viktor Rydberg). Men jag fick träda emellan vid polisingripande och vädja till herr konstapeln att detta är en stor skald med excentriska vanor.

— — —

Livet hade nu hårt bränt vår store skald. Han hade lagt sin hälsa i vågskålen för att ur livet vaska fram de ädla ting han sökte som värda att leva för. Den stora balladen Nattkvarter började tona över hans egen livsvandring. Den stora höstmelodien hade tonat in i hans liv. Nu var han beredd att ta ställning: gå under eller överleva? Han var stark nog att välja det senare. Han lämnade Stockholms stress mot fridsam diktarmeditation i Roslagen.

Innan han tog detta steg en minnesbild från samma år 1945. Nisse ringde och berättade att han lagt in sig på Södersjukhuset för att reparera sitt kroppens krematorium och armbrott jämte frostskador och krokiga fingrar och de skavanker han hade åsamkat sig i ronderna med Stockholms undre värld. Nu var jag åter den rådgivande vännen och han ville presentera mig för sin fästmö Henny. Det var en högst förtjusande kvinna, som jag mötte i sjukrummet vid Nisses säng. Helt öppet berättade nu Nisse, att de skulle gifta sig och därför hade han spjälkat fingrar och armar i sträckförband i akt och mening att inträda i äktenskapet som en värdig man. Det var ett under att Nisse mötte Henny och nu kom i vård av mjuka händer. Hon var den rätta kvinnan, som fyllde den tomma plats Elin Nathalia en gång efterlämnat. Ferlin var vid denna tid en orolig gäst på Stockholmshotellens natthärbärgen. Efter en stund frågade Nisse om jag ville ha en sup och plockade fram en halvpanna ur det nya sjukhusskåpet på Södersjukhuset. Detta stegrade temperaturen på den frusne Nisse och han började prata Cosmopoliteminnen. Jag sjöng visan om Cosmopolite och började lyckönska till lysningen. Då sa Nisse:

— Du förstår lysningen går ut på sönda' och Henny har pass från Finland, hon blir utvisad om vi inte gifter oss nästa vecka. Så jag måste upp ur sängen och vi går ner till borgmästarn och viger oss.

— Ja, sa jag, inte kan ni låta Henny bli utvisad utan nu klämmer ni till och gifter er till veckan.

Så blev det, veckan efter gifte de sig och flyttade till Roslagen och levde lyckliga. Det var vad Ferlin behövde, en stadgad livsform med en god hustru.

Vid Nils Ferlins bortgång skrev jag och tackade henne för allt gott hon gjort vännen skalden och sin gode make, jag tackar henne även här. Vi är så många som delar hennes beundran för honom. Om hans sanningssökande. Rädslan för den stora kometen delar vi snart alla med honom. Och alltjämt skall hans lilla, lilla lykta lysa över vägen då mörkret tränger på. "Han talar som en ton ur en mjuk violin — — — och han vill oss inte alls något illa."

— — —

UNO ENG

DU HAR SÅ RÄTT . . .

Femton år efter Nils Ferlins bortgång faller skaldebrodern Uno Engs tillägnan mången i minnet. Dikten publicerades första gången i tidskriften "Fönstret".

Till Nisse Ferlin

Du har så rätt, min mörke Bror:
I Livets villervalla
vi gå allena var för sig
och fötterna är kalla — —

Vi frysa och förkyla oss
fast våra hjärtan brinna.
Och ingen räcker oss sin hand,
när våra näsor rinna!
Med stora kalla fötter gå
vi ensamma, försvinna — —

Vi titta snålt på skrifterna,
där andras hjärtan blöda,
och hålla tal vid grifterna,
när Bröder äro döda — —
"Det var ju riktigt, vad han skrev!
Han fick en släng av Lyckans slev!"
— Vi hålla tal vid grifterna
med kinder skamset röda.

STEN HAGLIDEN

1973 års Ferlin-stipendiat Sten Hagliden har återigen utkommit med den ny diktsamling, "Kvällsordat", som mottagits med om möjligt än mer entusiastiska lovord än de tidigare. Nu förbereder han en samlingsvolym på Norstedts förlag, men nya dikter kommer ständigt till, därbiland dessa tre som PR fått äran att publicera.

JORDAT HAT

Vad blir av jordiskt jordat hat
utan förlikning, förlåt!
slutet i urna eller i kista
glödande, multnande i det sista?
Blir det aska eller mull?
Aldrig så mjukt,
hårt, hårdare, hårdast!

Hur det förbittrat och kvalt,
allt blir till sist egalt.

STENMURKLOR

Hjärnvindlingar liknar era hattar,
där ni står — en stor koloni,
snart skövlad av plockarhänder
i skogsbacken.

Ni måste tänka mycket här i moss-ron,
myrornas svaga myllerljud från stacken,
en skrämd huggorms väsande.

Vad vet vi!

Varför skulle ni inte kunna ha
era skrynkliga kryptogamfunderingar?

VID MANNEKEN-PIS

Madame Clossey i Bryssel hade inga barn.
Berodde det på henne eller på karln?
Hon gick varje dag till Manneken-Pis,
hörde sorlet, såg hans stråle blänka,
grät av sorg och ömhet, när hon såg hans
lilla lem,
snyftade en stund och vände åter hem —
madame Clossey var sexti och änka.

STIG WARREN

Dikter av Stig Warren, 1974 års Ferlin-stipendiat, har Poste Restantes läsare kunnat glädja sig åt flera gånger sedan dess. Nu kommer han ut med en ny diktsamling, "Monoliten", våren 1977 på LT:s förlag. En eller flera av dikterna på denna sida kommer att ingå i samlingen. Både författare och förlag har gett vänligt tillstånd till publiceringen.

GÅVAN

Skör som en pärla av dröm
sångens begynnelseton
Se vad du fått i din hand
att lyfta bevarad ur natten
Gryningen stör dej med rop
från strändernas fågelbon
Morgonen lockar till flykt
och lek vid glittrande vatten
Men i en skog finns ett berg
tystnadens drottningtron
djupt i en skog av längtan
fjärran arkipelagen
Dit ska du gå med ditt fynd
sångens begynnelseton
Se vad du fått i din hand
att bära som gåva till dagen

SÅNGAREN I KALMAR

Tidigt sjuk av kärlekshat till livet,
flydde du till ensamhetens rum,
men Det Sköna Ordet var dej givet,
och din unga själ var aldrig stum.
Genom fönstret såg du ofta Karon
vinka till dej med sin åra höjd,
men du skrev om liljorna i Saron
gråtande av lyrisk skaparfröjd.
Och du skrev om kvinnan som du drömde
hennes ljuvlighet i enslig natt,
medan brännvinsflaskan snabbt du tömde,
för att orka med dej där du satt.
Och du skrev om källan som kan spegla
himlens stjärnor i sin vattengrav
och om lusten att med floden segla
sej förlorad i sin längtans hav.
En aprildag hörde stad och rike,
att Stagnelius gått hem till Gud,
ensam, ensam, men Apollons like
och med Sången som sin sköna brud.

KAMRATER

Lite aska i en urna.
Det är inte du.
Du är någon vid min sida
mera verklig nu.

D å var du en skugga, farsan,
av ett moln på flykt,
oåtkomlig och om nära,
plötsligt undanryckt.

Nu när själv jag är en skugga
av ett moln som flyr,
är vi två kamrater, farsan,
som på äventyr.

Ur gästboken

Tore Lagergren, tecknare, teaterdekoratör, musiker och artist i största allmänhet, hade under krigsåren en ateljévåning vid Blasieholmstorg (och har så än). Läget var utan tvekan centralt mellan Klara och Gamla Stan, ett knappt kvarter från Musikaliska Akademin och ett par från Dramaten. Det tidiga 40-talets teaterfolk, musiker, sångare, författare och poeter hade svårt att passera Blasieholmstorg utan ett besök 5 trappor upp (utan hiss).

Mitt i revyjäktet tackar jag
för en härlig supé. (Hes)
Lille Bror Söderlundh.

4 maj 1943.
Ulla Billquist

Tore Lagergrens gästbok som Poste Restante fått låna, ger syn för sägen. Här finns — med eller utan upprymda tackverser — namn som Otte Sköld, Marika Stiernstedt, Bror Marklund, Anders Sandrew, Ulla Billquist, Lars-Levi Laestadius, Isa Quensel, Helmer Grundström, Maritta Marke och t o m Richard Wagner (!). Och här finns på flera ställen Nils Johan Einar Ferlin, med bl a vidstående självporträtt, och Lille Bror Söderlund med sin luta som bomärke. Liksom Beth Lagerlund med sin lustiga teckning.

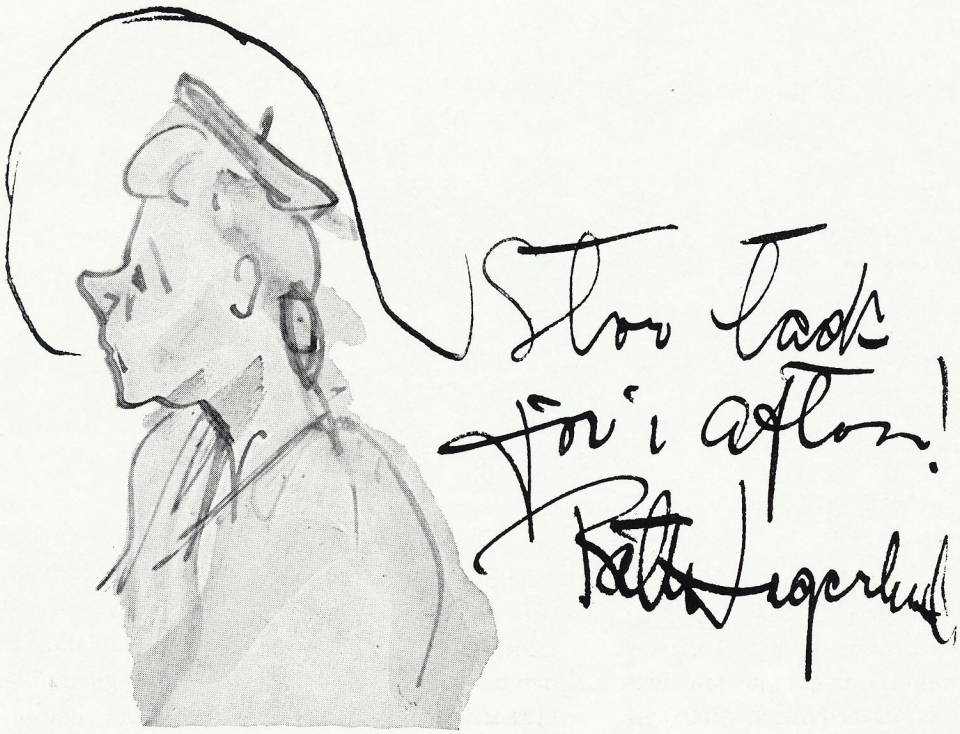

INGEBORG ERIXSON

LIVRÄDDNING

Gick någon under?
— jag ville det inte

Men såg du då inte
Hörde du inte
utanför ropen?
— det blåste därute
och kallt kom ett vinddrag
Jag stängde mitt fönster

Men märkte du inte ansiktet plötsligt
tryckt emot rutan?
— min rygg var mot fönstret
Jag satt i mitt rum
Alla dörrar var låsta

Då tog du inte i tanken ens handen
och höll den?
— jag häll den länge i tanken
men släppte den då den i drunknandets
svindel
grep tag i mig själv
ville dra under ytan

Då gick någon under?
— jag ville det inte
inte någons undergång

Räcker det för dig?
Inte se inte höra ingenting vilja
Bara ej vilja
är det tillräckligt?

NOLLPUNKT

Jag lever inte i mig själv
bara andra
lever i mig
och rör sig i frånvaro
Lever inte heller i andra
de ser mig
kanske någon gång bryta en kvist på vägen
Så finns jag väl ingenstans här i världen
Mitt hus är ett hus
med urblåsta fönster
där vindarna rör sig
gengångaraktigt . . .

ARABHAMN

Husen, säckgrå
har tömt sitt innehåll
av lök och fattigdom
över gatan.
Människor luktar ont
och kan inte hjälpa det
Med sammansnörda ögon betraktar
de främlingen
som ser dem glida förbi
där inga lär känna varandra.

VISOR OCH SKALDEMINNEN

av Gunnar Turesson

Memoarer där Gunnar Turesson beskriver möten med och umgänge med Dan Andersson, Nils Ferlin, Ivar Lo, Prins Wilhelm m.fl. Han berättar också minnen från turnéer bl a som fältartist under beredskapsåren. När Turesson berättar sina minnen blir det en litteraturhistorisk kavalkad från 1920-talet till idag. Ca 30 visor finns i boken med författarens egna tonsättningar.

Boken finns i bokhandeln och kostar ca 55:— inkl moms.

Fler bra böcker:

Helmer Grundström
Ros och tröst,
ca-pris inkl moms 24:—

När skogens källa sinar,
ca-pris inkl moms 22:—

Birger Vikström
Bilder, med minnesteckning av Anny Marwig Rubin,
ca-pris inkl moms 40:—

Alla böckerna finns i bokhandeln!

LTs förlag
105 33 Stockholm

Nasarevalsen genom livet

Trehundra personer kom till vernissagen i Värmlands museum i Karlstad. Söndagen den 17 maj blev en minnesvärd dag för alla Ferlinvänner som skulle få se och betitta en av de få genuina skalder från detta århundrade. Intendent Barbro Järliden hade lyckats att få atmosfär kring den folkkäre poeten.

I tre stora salar kunde man följa detta krokiga och brokiga livsförlopp. Här hängde trapetsen från cirkus Tigerbrand. Foto på Nils som gast på Abraham Rydberg och Anton av Väddö, samt som livgardist vid Svea garde 1920. Från tiden i Stockholm, bilder från hemmet Rörstrandsvägen 40. Här fanns också ett klaracafé med stiltrogen interiör, en gammal kassaapparat, anslag om den tidens offentliga nöjen samt en vevtelefon väckte minnen till liv. Från Cosmopolite, Gangsternorma och Pilens 3:a, den som Ferlin kallade för "Franska salongerna".

X:et, konstnären, hade ett väggfält med 10 diktillustrationer, och K V Gullers foton från Ferlin som styckegodsägare på Norrboda. K G Bejemarks gjutjärnssoffa med Ferlins reumatiska lekamen i karaktäristisk pose och med en gammal cylinderhatt på skulten hade blivit ett blickfång. Hatten, en gåva av Bjelkebo, fanns också med i naturlig storlek. Originalmanuskript, böcker och dikter prydde väggar och montrar. Det gjorde även skaldens nuna och gängliga figur. Konstnärsvänner har följt honom i nasarevalsen genom livet, jag nämner några av dem: Axel Kargel, Beth Lagerlund, Börje Vesslén, Birger Lundkvist, Gösta Bjelkebo och Nils Anders Näslund.

Vid utställningens öppnande medverkade Eva-Lisa Lennartsson, Gunnar Turesson och

Harald Forss

Att göra en Ferlin-utställning

Det är en mörk vinterdag. Jag sitter i en liten läsecell på biblioteket i Karlstad med Nils Ferlins dikter framför mig. Det är ingen läsning för nöjes skull, mest är det fråga om en "plöjning" genom versraderna. Sedan några veckor tillbaka har jag fått museichefens uppdrag att göra en Nils Ferlin-utställning.

Medan jag satt så och läste under en januarivecka 1976 kastades jag mellan förhoppning och förtvivlan. Frågorna hopade sig omkring mig som mörka fåglar och osäkerheten inför den svåra uppgiften kom mitt hjärta att slå hårt. Skulle jag klara detta? Hur skall man i bild och text kunna göra ett människoöde rättivisa? Tag vem som helst av oss och försök ge en bild som överensstämmer åtminstone till en del med den verkliga människan, och man skall finna att det är ganska svårt. Hur skall man då gestalta en så uppskattad och av så många människor läst författare som den mångsidige Nils Ferlin?

. . . . *"Först då är ditt liv förlorat*
när inte din oro bär"

/"Först då" ur Med många kulöra lyktor./

Ja, att den oron trots allt är något gott har jag stavat mig fram till många gånger under

förberedelserna inför utställningen, då jag tyckte att en alltför stor ansvarsbörda hade lagts på mig.

Ett annat citat av Nils Ferlin som blev till en ledstjärna är detta:

"Vad allt som är tafatt är vackert
— i liv och dikt.
Det är något billigt med allt
som har tillförsikt."

/"Kanhända bara för det" ur Goggles./

Den bild av Nils Ferlin jag har givit i sommarens utställning på Värmlands museum i Karlstad, är den som vuxit fram framför allt vid läsningen av hans dikter. Den bilden har berikats och byggts ut av alla kontakter jag fått med människor som stått Nils Ferlin nära. Hit hör mötet med systrarna Lisa och Ruth. Genast blev jag innesluten i deras värme och vänlighet. Kanske fick jag också av dem en liten smula självförtroende, eftersom de tycktes hysa tilltro till mig och också gav mig en mängd material att arbeta med. Vid det tillfället upplevde jag en närkontakt med familjen Ferlin, som gjorde, att jag tyckte att jag mött Nils själv. En solig men vårkall dag fick jag också tillfälle att under några timmar vara tillsammans med Henny Ferlin i hemmet i Norrboda. Tiden gick fort, och vi pratade oavbrutet. Jag gladdes åt att vara i detta hem, där jag gång på gång upptäckte nya saker i form av målningar, skulpturer och böcker, allt påminnande om Nils Ferlin. Andra värdefulla stunder i förberedelsearbetet var samtalen med Gustaf Andborg och Ingegerd Granlund. I deras berättelser framtonade en levande Nils Ferlin. Att sitta i Eva Englunds hem omgiven av bokhyllor med böcker i dubbla rader och läsa en gästbok från 1936, är att känna 1930-talets litterära vindar "leka en om kinden". Det var Gunnar Turesson, som förde mig till Eva Englunds hem, och det besöket gav rikt utbyte bl a i form av utställningsmaterial. Telefonsamtalen med Karl-Göte Bejemark i Stockholm blev många och trevliga. Hans "kopia" av Ferlin-statyn i Filipstad blev en av utställningens verkliga blickfång Hos alla dessa människor, nämnda och onämnda, har jag mött en generositet och en värme, som kommit både mig själv och Värmlands museum till godo. Och om det nu är så att människor som besökt museet tyckt om utställningen (många har faktiskt sagt snälla saker), är det tack vare alla goda människor i kretsen omkring Nils Ferlin.

Utställningen då, hur blev den? Ja, det är inte min sak att göra ett referat, men låt mig bara säga några ord om själva uppläggningen och tankarna bakom. Jag ville göra en så "osminkad" utställning som möjligt. Att ge en objektiv bild av Nils Ferlins liv och verk — låter som stora ord och är det väl också — men sådan var min ambition. Mot detta kan invändas att objektiv är naturligtvis inte bilden, den är ju *min* bild av Nils Ferlin. Alla historier som berättats om Nils från skilda tider av hans liv skalades bort. Det får andra berätta om och föra vidare som själva upplevt det.

Vad beträffar foton, manuskript, papper och böcker hade jag en bestämd önskan att försöka göra något litet mer än en "väggtidning". Inte heller fick det bli en utställning enbart för bibliofiler och litteraturhistoriker. Det gällde att ge sommarpubliken, som ofta består av turistande familjer, något som alla åldrar kunde ha nöje av att se.

Det är svårt att säga vad som för mig har varit roligast eller intressantast i utställningsarbetet. Om det är att känna att den välsignade oron bär när tillförsikten och självförtroendet sviktar, eller om det är att varje morgon vakna med en Ferlinstrof i huvudet. Roligt och fantastiskt var det att höra Gunnar Turesson sjunga och Eva-Lisa Lennartsson läsa på vernissagen den 16 maj. Skönt var det för ett ängsligt hjärta att höra Lisa Silén och Ruth Hladisch säga, när de kastat en blick över utställningen: "Vi känner igen oss".

För mig själv har det givetvis betytt oerhört mycket att få göra denna utställning, och med en lätt travesti skulle jag kunna säga: man lär inte bara för utställningar utan för livet.

Barbro Järliden

ÅRSMÖTET 1976

hade samlat fullt hus i Publicistklubbens lokaler den 5 maj. Sällskapets verksamhetsberättelse, balansräkning och vinst- och förlusträkning, som publicerats i Poste Restante nr 1/76, godkändes utan debatt. Revisionsberättelsen godkändes likaså, och styrelsen beviljades enhälligt ansvarsfrihet.

Hela styrelsen omvaldes och ser därmed ut så här:

ordf: förf Sandro Key-Åberg
v ordf: dir Olof Ögren
sekr o red för PR: red Gunnar Larson
skattm: dir Curt Enström
v sekr: fil mag Tor Englund
riksdagsman Sven Aspling
landshövding Rolf Edberg
förf Johannes Edfelt
red Edvard Matz

Suppleanter:

univ bibl Ola Christensson
skådesp Eva-Lisa Lennartsson
konstnär Idun Lovén

Till revisor i Sällskapet valdes Birger Backvall efter revisor Bo Ringborg, som på grund av sjukdom avsagt sig uppdraget. Som revisorssuppleant omvaldes Gösta Willners.

En höjning av medlemsavgiften diskuterades, inte minst med tanke på att man ville om möjligt höja stipendiesumman till 8 000 kr. Årsmötet beslöt att medlemsavgiften fr o m 1977 skall vara 20 kr, för studerande och pensionärer 15 kr.

Efter information om sommarens Ferlin-utställning på Värmlands museum i Karlstad utsågs Harald Forss, fjolårets Ferlin-stipendiat, att representera Sällskapet vid utställningens öppnande.

Vid den efterföljande supén läste Barbro Casselli, Ebba Ehrenborg och Harald Forss egna dikter. De hade alla tillsammans med Ingeborg Erixson skänkt diktsamlingar till det sedvanliga lotteriet. Andra vinster var tavlor av Idun Lovén, Sven Mellberg och Svenne Pe. Lotteriet inbringade inte mindre än 920 kr.

SKATTMÄSTARE-RAPPORT

Sällskapets medlemsantal tycks i stort bestå. Det kommer alltså fortfarande till ungefär lika många nya medlemmar som det, av mer eller mindre naturliga skäl, måste strykas tidigare medlemmar.

Då nu avgifterna höjs nästa år till 20 resp. 15 kronor, kan man befara att det blir svårare att få ett ökat medlemantal som möjliggör att öka stipendiet och att täcka de ökade kostnaderna för medlemsbladet, porton o.s.v. Omkostnaderna i övrigt är emellertid fortfarande i det närmaste obefintliga, i synnerhet som dessa i stort täcks av inkomster i form av gåvor, entréavgifter vid stipendieutdelning och smärre annonsinkomster.

Det är i hög grad glädjande att konstatera att närmare 500 medlemmar betalar sin avgift i förskott. Tyvärr är det minst lika många som måste påminnas om avgiftsbetalning för ett eller flera år tillbaka. Att det finns en inbetalningsblankett i varje Poste Restante skall självfallet inte uppfattas som en påminnelse för dem som redan betalat in sin avgift i god ordning och därmed minskat arbetsbelastningen för dem som begagnar mycket av sin fritid för att administrera Nils Ferlin-Sällskapets alltjämt förhoppningsfulla ekonomi.

Nils Ferlin-Sällskapet vill på *frivillighetens* väg snarast kunna dela ut ett stipendium på föredömliga kronor 10.000. Det är målsättningen. Den kan inte uppfyllas, om inte alla medlemmar är beredda att hjälpa till på bästa sätt. Nils Ferlin har en gång så riktigt skrivit: Ty innersta melodin är lyhörd och spröd, av trummor och tamburiner blir visan död.

Håll poesin levande!

Curt Enström

Nya medlemmar

t o m 15 september 1976

Adamsson, Gösta, Lövstagatan 7, 703 56 Örebro
Aglert, Birgit, Munkebolsgatan 4, 654 68 Karlstad
Agorelius, Margareta, Saxhyttan, 710 60 Grythyttan
Ahlsén, Per, Stockbergsvägen 7, 125 31 Älvsjö
Alm, Magnus, Sofiagatan 5, 116 40 Stockholm
Andersson, Bernt, Box 175, 311 01 Falkenberg 1
Aronsson, Ingrid, Malmtorgsgatan 20 B, 653 40 Karlstad
Aulenius, Hans, Grevgatan 59, 114 59 Stockholm

Backvall, Birger, Valhallavägen 159, 115 27 Stockholm
Berg, Ingalena, Vittangigatan 10, 162 20 Vällingby
Berg, Ingrid, Engelbrektsgatan 2A, 682 00 Filipstad
Bergmark, Lars, Wittstocksgatan 17, 115 27 Stockholm
Biörklund, Erik, Åvägen 54C, 290 20 Åhus
Blomquist, Gunnar, Oxhagsgatan 77, 561 00 Huskvarna

Claeson, Evy, Heleneborgsgatan 6C, 117 32 Stockholm

Ekström, Börje, Hagagatan 3, 652 20 Karlstad
Engblom, Jerker, Aftonvägen 4, 655 90 Karlstad
Engström, Marita, c/o Johansson, Idunagatan 5, 113 45 Stockholm
Ericson, Sture, c/o Breimar, Heleneborgsgatan 23A, 117 31 Stockholm
Eriksson, Ulla, Humlegatan 3D, 654 65 Karlstad
Erlandson, Lars, Lärkvägen 22, 230 50 Bjärred

Falk-Åhsberg, Anne-Sophie, Hökmossevägen 31, 126 38 Hägersten
Friis-Baastad, Ruth, Stenbacken, 660 70 Hammarö

Glantz, Doris, Björkstigen 7, 570 75 Fågelfors
Grönberg, Barbro, Västerlånggatan 69, 111 29 Stockholm

Hagberg, Doris, Folkebogatan 94, 654 68 Karlstad
Hagman, Lennart, Terapivägen 18B, 141 56 Huddinge
Hansson, Eric, Byggmästaregatan 4C, 371 00 Karlskrona
Hådén, Axel, Pl. 1382, 840 23 Östavall
Håkansson, Bengt, Lotsvägen 2, 302 38 Halmstad

Jacobsson, Anette, Ekhällegatan 12, 582 30 Linköping
Jansson, Esse, Gustav Adolfs Väg 32, 761 00 Norrtälje
Jansson, Inga, Drottninggatan 16, 652 25 Karlstad
Johnson, Bertil, Lokandergatan 27, 681 00 Kristinehamn

Kamstad, Bengt, Missionsgatan 6A, 573 00 Tranås
Karlsson, Börje, Horsensgatan 48, 654 67 Karlstad
Kruse, Eida, Allévägen 29B, 311 00 Falkenberg

Larsson, Sture, Örngatan 41, 654 65 Karlstad
Larsson, Uno, Vårby Allé 50, 143 00 Vårby
Lefrén, Stina, Artillerigatan 87, 115 30 Stockholm
Lindskog, Birger, Fyrisgatan 12 B, 752 22 Uppsala
Lundström, Fritz, Oslogatan 17, 163 31 Spånga

Magnusson, Göran, Blodrotsvägen 1, 352 51 Växjö
Mast, Inga, Sveavägen 16B, 633 49 Eskilstuna

Nelson, Inga-Britt, V. Banvägen 49, 180 10 Enebyberg
Nordin, Leon, c/o Stig Arbman AB, Fack, 101 10 Stockholm
Nystedt, Edith, Bläsgatan 2, 414 63 Göteborg

Pettersson, Astrid, Ledja, 370 34 Holmsjö
Pokki, Senja, Tennringen 6, 175 74 Järfälla

Sawa, Anna-Britta, Bengt Bagares Gränd 6, 123 55 Farsta
Schenkmanis, Inga-Lill och Ulf, Sjöängsgatan 24, 654 61 Karlstad
Svensson, Catharina, Senapsvägen 13, 291 62 Kristianstad
Svensson, Stig, Box 88, 665 00 Kil
Sverkersson, Berno, Tantogatan 63, 117 42 Stockholm

Tarselius, Birgitta, Karlavägen 70, 114 59 Stockholm
Turesson, Gunnar, 660 70 Hammarö
Törnqvist, Bertil, Box 196, 871 01 Härnösand

Wahlund, Ulla, Lomvägen 625, 191 57 Sollentuna
Witt-Strömer, Holly, Barnhemsvägen 4, 162 42 Vällingby
Wingborg, Agneta, Mörbydalen 24, 182 32 Danderyd
Winolf, Asta, Barytongatan 8, 421 38 Västra Frölunda

HJÄLP TILL ATT DOKTORERA!

Fil mag Jenny Westerström i Lund, medlem sedan många år, har tidigare skrivit en akademisk uppsats om "Bibliska allusioner och citat i Nils Ferlins diktning". Nu har hon inlett arbetet med en doktorsavhandling om Nils Ferlin och vill gärna få kontakt med alla som tror att de har mer eller mindre okända uppgifter att bidraga med — kanske rent av manuskript eller liknande. Jenny Westerströms adress är Studentgatan 9, 223 62 Lund, tel 046/14 90 37.

Bilaga medföljer

KALLELSE

Alla medlemmar hälsas välkomna till

utdelningen av årets Ferlin-stipendium

till ELSA GRAVE

Den äger rum i Stenhammarsalen i Göteborg
torsdagen den 21 oktober klockan 19.30

Sällskapets ordförande presenterar årets stipendiat
och överlämnar pris och diplom.
Övriga medverkande blir bl a Eva-Lisa Lennartsson, Gunde Johansson
och Toby Johansson.
Entré 10:— kronor

Samma dag öppnas också i Göteborg den Nils Ferlin-utställning som under sommaren samlat närmare 10 000 besökare på Värmlands museum i Karlstad. I något nedbantat skick finns den under två veckor framåt i Wermlandsbankens lokaler i gamla fina Palace-huset vid Södra Hamngatan 2

Naturligtvis fri entré.

DUBBELT VÄRMLÄNDSK UTSTÄLLNINGSLOKAL

Palace-huset där Ferlin-utställningen nu skall visas i Wermlandsbankens lokaler, har en märklig historia med värmländsk anknytning. från betydligt tidigare år. Byggnaden som är ett av Göteborgs få bevarade 1700-talshus ägdes i början av 1830-talet av majoren Johan Didrich af Wingård, snart utnämnd till landshövding i Värmlands län. af Wingård tog 1832 initiativet till grundandet av Wermlandsbanken, som 140 år senare kom att flytta in i majorens tidigare fastighet. Det magnifika huset som är ritat av Carl Hårleman genomgick skiftande öden. På 1880-talet ägdes det av familjen Fürstenberg som gav några elever till Carl Larsson och Bruno Liljefors vid Valands konstskola i uppdrag att utföra ett antal oljemålningar för dörrspeglarna i gästrumskorridoren. De finns nu kvar i välbevarat skick tillsammans med andra restaurerade konstverk, som Wermlandsbanken fann vid en vindsröjning när man tillträdde lokalerna. I början av 1900-talet byggdes huset om till hotell, och som Palace fungerade delar av byggnaden fram till sommaren 1975. — Wermlandsbanken bestod sig med egen sedelutgivning fram till sekelskiftet. Det har man tvingats överlåta till Riksbanken men klarar sig tydligen hyggligt ändå — under 1975 uppgick omslutningen till 2,8 miljarder kr.

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2 1976
Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel 61 66 79
På dagtid tel 36 29 20 (efterfrågas: fru Nordell)
Redaktör för medlemsbladet: Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 24 Stockholm. Tel. 08/68 60 06, 0764/364 89
Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg ISSN 0345—9519